

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 383/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Rojčekom, Advokátska kancelária, Sládkovičova 9, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 186/2016 z 28. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 6 Co 186/2016 z 28. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Čadca (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 10 C 99/2003-524 z 11. mája 2016 odňal sťažovateľke ako žalovanej priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (výrok I). Sťažovateľke ako žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 2 939,27 eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh, spolu s doplatkom za návrh a zaplateného súdneho poplatku za odvolanie spolu vo výške 1 626,39 eur, zálohy na znalecké dokazovanie vo výške 273,83 eur, náhrady trov právnej pomoci poskytnutej žalobcovi [REDAKOVANÉ] vo výške 347,81 eur a náhrady trov právnej pomoci poskytnutej žalobcovi [REDAKOVANÉ] vo výške 691,24 eur, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia (výrok II). Zároveň týmto uznesením uložil sťažovateľke ako žalovanej povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet okresného súdu z titulu trov preddavkovaných štátom sumu 745,74 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia (výrok III). Ďalej okresný súd nariadil vrátenie nespotrebovanej zálohy v sume 126,17 eur [REDAKOVANÉ] (výrok IV) a upravil účtovníčku okresného súdu, aby túto zálohu vyplatila označenej procesnej strane po právoplatnosti tohto uznesenia (výrok V).

2.1 Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie. Krajský súd výrokom napadnutého uznesenia rozhodol tak, že:

„Uznesenie Okresného súdu Čadca č. k. 10C/99/2003-524 zo dňa 11. mája 2016 vo výroku I. o odňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov žalovanej zrušuje.

Uznesenie Okresného súdu Čadca č. k. 10C/99/2003-524 zo dňa 11. mája 2016 vo výroku II. o povinnosti žalovanej nahradiť žalobcovi trovy konania potvrdzuje.

Uznesenie Okresného súdu Čadca č. k. 10C/99/2003-524 zo dňa 11. mája 2016 vo výroku III. o trovách štátu mení tak, že žalovaná je povinná nahradiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Čadca trovy v sume 372,87 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia; vo zvyšnej časti náhradu trov štátu nepriznáva.

Odvolanie žalovanej proti výroku IV. uznesenia Okresného súdu Čadca č. k. 10C/99/2003-524 zo dňa 11. mája 2016 o nariadení vrátenia nespotrebovanej zálohy

v sume 126,17 Eur a proti výroku V., ktorým súd upravil účtovníčku okresného súdu na vrátenie uvedenej sumy odmieta.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.“

V úvode odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd odôvodnil potrebu aplikovania novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a následne uviedol, že „v danej veci okresný súd nariadil vrátenie nespotrebovanej zálohy, ktorú zložil žalobca na znalecké dokazovanie. Vzhľadom na to, že všetky tieto prostriedky sa nespotrebovali, odpadol dôvod ich držania, z čoho vyplynula potreba ich vrátenia. Daným výrokom sa riešil vzťah medzi súdom a žalobcom a nijako sa nezasiahlo do práv žalovanej, resp. jej nebola uložená žiadna povinnosť. Z tohto hľadiska vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej v tejto časti (výroky IV. a V. uznesenia) ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.“

Následne krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o výrok o povinnosti sťažovateľky ako žalovanej nahradiť trovy konania žalobcovi. Okresný súd podľa krajského súdu v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 167 ods. 2 OSP. K povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy konania žalobcovi krajský súd doplnil:

„V posudzovanej veci uplatnil žalobca proti žalovanej nárok na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a v konaní bol v plnej miere úspešný, keďže súd rozhodol v súlade s jeho návrhom, (ktorý modifikoval v priebehu konania podľa výsledkov znaleckého dokazovania). Žalobca pristúpil k uplatneniu svojho práva s náležitou obozretnosťou, keď pred začatím konania vyzval žalovanú na uzavretie dohody, no jeho pokus zostal neúspešný. Žalovaná mohla zabrániť vzniku sporu poskytnutím súčinnosti pri ohodnotení nehnuteľností, čím by sa predišlo vzniku sporu, čo však neučinila. Žalobca teda legitímne realizoval svoje právo, čo nemožno považovať za zneužívajúci výkon práva, (najmä za situácie, keď v konaní bolo rozhodnuté v prospech žalobcu, ktorý nemohol svoje práva chrániť iným spôsobom). Bez opodstatnenia ostali námietky žalovanej, ktorá

poukazovala na to, že bola „úspešnejšia“ v odvolacom konaní, čomu nezodpovedá výsledné rozhodnutie krajského súdu, ktorý zmenil rozsudok okresného súdu vychádzajúc z vyššej hodnoty výplaty za spoluvlastnícky podiel, ako tvrdila žalovaná.

Porovnanie úspechu a neúspechu procesných strán v konaní vôbec neprichádzalo do úvahy a súd prvej inštancie správne vychádzal z úpravy § 142 ods. 1 O.s.p., ktorému ustanoveniu aktuálne zodpovedá úprava § 255 ods. 1 CSP.

Pokiaľ ide o jednotlivé položky, z ktorých pozostávala náhrada trov konania, tieto neboli napadnuté odvolaním, preto ich krajský súd (viazaný rozsahom odvolania), osobitne nepreskúmaval.

V súvislosti s povinnosťou žalovanej nahradiť trovy konania odvolateľka upriamila pozornosť na obsah ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého by mal súd zohľadniť jej sociálnu situáciu a nepriznať tak náhradu trov konania úspešnej procesnej strane.

Ustanovenie §150 ods. 1 O.s.p. účinné v čase rozhodovania okresného súdu zakotvovalo moderačné právo súdu, ktorým môže zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Zákon pre takéto rozhodnutie vyžaduje splnenie dvoch predpokladov. Predovšetkým ide o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne o výnimočné okolnosti. Účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech, resp. ktorému by inak patrila náhrada trov konania, nebolo možné s odvolaním sa na § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznať náhradu nákladov konania len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania o určitom druhu nároku. Jeho použitie muselo zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Dôvodom pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. mohli byť aj pomery účastníkov (osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov). Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa bolo potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Samotné zistenie nižšej životnej úrovne však samo o sebe nemohlo odôvodniť použitie spomínaného ustanovenia, pretože by tak negovalo podstatu rozhodovania o náhrade trov konania ako nástroja na zabezpečenie náhrady nákladov úspešnej procesnej strany. Významnými z hľadiska aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. boli tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania, charakter sporu a podobne. ...

Žalovaná v odvolaní len vo všeobecnosti poukázala na svoje pomery, zjavne odkazujúc na časť odvolania týkajúcu sa odňatia oslobodenia od súdnych poplatkov, z ktorej vyplýva priemerný príjem žalovanej v sume cca 300,00 Eur mesačne a existencia viacerých úverov. Takto formulovanú argumentáciu nepovažoval odvolací súd za postačujúcu na prijatie záveru o existencii stavu výnimočnosti a dôvodov hodných osobitného zreteľa, najmä ak je aj z obsahu spisu zrejmé, že na strane žalobcu neexistuje stav príjmov podstatne prekračujúcich príjmy žalovanej (č. l. 445 spisu, príjem žalobcu v roku 2012 cca 15.000,- Kč, pozn. aktuálne príjmy odvolaciemu súdu neboli známe). Ak žalovaná tvrdila, že protistrana disponuje sumou 20.750,00 Eur, ako výplatom za spoluvlastnícky podiel, nešlo o nové finančné prostriedky, ale len o transformáciu spoluvlastníckeho podielu, ktorým žalobca disponoval od počiatku konania rovnako ako žalovaná, vo vzťahu ku ktorej túto majetkovú hodnotu súd neposúdil ako relevantnú.“

Ďalej krajský súd odôvodnil zrušenie výroku I uznesenia okresného súdu, pričom uviedol, že „je zrejmé, že ak súd pristúpi k postupu smerujúcemu k odňatiu oslobodenia od súdnych poplatkov, musí ustáliť moment, kedy došlo k takej podstatnej zmene, že tu nemožno uvažovať o existencii podmienok pre priznanie (hoci len čiastočné) na oslobodenie od súdnych poplatkov. Z obsahu rozhodnutia okresného súdu takáto zmena v kontexte rozhodnutia o čiastočnom priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov (č. k. 10C/99/2003-323 zo dňa 14.01.2011) nie je zrejmá. Súd mal navyše zistené, že príjem žalovanej dosiahol v roku 2013 približne 300,00 Eur mesačne, k čomu je nutné zohľadniť splácanie úverov, náklady na bežné živobytie a výživu dcéry. Odhliadnuc od faktu, že pomery, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní boli neaktuálne, možno uzavrieť, že súčasná situácia žalovanej nie je natoľko priaznivá v porovnaní s rokom 2011, že by umožňovala iný úsudok v otázke oslobodenia od súdnych poplatkov, čo viedlo krajský súd k zrušeniu rozhodnutia v predmetom výroku.“

K zmene výroku III uznesenia okresného súdu čo sa týka náhrady trov štátu krajský súd uzavrel, že „aktuálna procesná úprava, t.j. Civilný sporový poriadok, ktorý musel odvolací súd použiť pri rozhodovaní tejto veci (§ 470 ods. 1 CSP), neumožňuje pri rozhodovaní súdu o náhrade trov štátu zohľadniť prípadné oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré bolo strane priznané. Ustanovenie § 148 ods. 1 O.s.p. totiž v novej procesnej úprave nenachádza svoj ekvivalent a možno tu použiť len všeobecné ustanovenie

§ 251 CSP, ktoré v sebe zahŕňa všetky trovy súdneho konania, teda aj trovy štátu a tiež ustanovenie § 259 CSP, z ktorého vyplýva, že ak pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s výdavkami inej osoby, má táto osoba tie isté práva a povinnosti pri ich uplatnení ako svedok. Rozhodovanie súdu o tomto nároku vyplýva z článku 4 ods. 1 CSP s použitím § 57 CMP. ... Z dôvodu absencie obdobnej právnej úpravy, bola pri rozhodovaní v predmetnej časti vylúčená možnosť aplikácie článku 4 ods. 1 CSP použitím analógie ako jedného z výkladových pravidiel, ktorá by umožnila súdu použiť ustanovenie svojím obsahom natoľko podobné, že by bolo podľa neho žiaduce posúdiť aj prejednávajúcu vec, ktorá do hypotézy právnej normy nebola výslovne poňatá. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie v tejto veci začalo dňa 22.08.2003, t.j. pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o náhrade trov štátu aplikoval článok 4 ods. 2 CSP a prihliadol na legitímne očakávania žalovanej. Treba pritom zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolateľka však v čase podania opravného prostriedku vychádzala z pôvodnej právnej úpravy a zo závislosti výroku III. napadnutého uznesenia od jeho výroku I., ktorým jej okresný súd odňal oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý žalovaná tiež napadla odvolaním. V prípade úspechu v odvolacom konaní vo výroku I. napadnutého uznesenia, s prihliadnutím na znenie pôvodného ust. § 148 ods. 1 O.s.p. odvolateľka dôvodne predpokladala, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní proti výroku III. napadnutého uznesenia zohľadní čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu jednej polovice, ktoré jej bolo priznané právoplatným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 10C/99/2003-323 zo dňa 14.01.2011. Zároveň nemožno opomíňať fakt, že právne účinky tohto úkonu súdu zostali zachované aj po 01.01.2016 (§ 470 ods. 2 CSP). S prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci a znenie článku 4 ods. 2 CSP citované vyššie, je odvolací súd toho názoru, že spravodlivému usporiadaniu veci, zodpovedá také rozhodnutie, podľa ktorého ak bolo niektorej strane priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov štátu sa proti tejto strane zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

Na uvedený názor nadviazal postup krajského súdu vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách štátu, ktorý s prihliadnutím na výsledok konania a rozsah, v ktorom bolo

žalovanej súdom právoplatne priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (1/2), zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že žalovanej uložil nahradiť vzniknuté trovy štátu, znížené v tomto rozsahu (745,74 Eur : 2 = 372,87 Eur), ktoré jej uložil zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšnej časti odvolací súd náhradu trov štátu nepriznal.“.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd námietku sťažovateľky, ktorá nesúhlasila s tým, aby bola zaviazaná na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, pretože takáto povinnosť jej v zmysle rozhodnutia nevznikla. Okresný súd sťažovateľke uložil podľa záveru krajského súdu „*len*“ povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi, v rámci ktorých figuruje aj zaplatený súdny poplatok podľa právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré v danom štádiu konania druhoінстанčný súd nemohol podľa jeho záverov preskúmať.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti sťažovateľke ako žalovanej, ktorá v tomto štádiu konania úspech nemala.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že odvolací súd sa zákonom danými podmienkami možnosti nepriznania náhrady trov konania vôbec neriadil a neprihliadol ani na rozhodovaciu prax súdov týkajúcu sa využívania inštitútu nepriznania náhrady trov konania pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Tvrdí, že rozhodnutie o trovách konania spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, strohá aplikácia súdov o náhrade trov konania, teda aj o náhrade trov štátu, vedie v konkrétnom prípade k nežiaducej tvrdosti voči sťažovateľke, odporuje dobrým mravom a opäť *len* v konečnom dôsledku finančne zvýhodňuje žalobcu. V odôvodnení napadnutého uznesenia ani odvolací súd podľa mienky sťažovateľky dostatočne neuviedol, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil a ktoré okolnosti zohľadnil pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a prečo tak neprimerane zvýhodnil žalobcu na úkor sťažovateľky. Sťažovateľka tvrdí, že ak súd o sťažovateľke (ktorá má podľa jej slov preukázateľný príjem cca 300 eur mesačne, je samoživiteľkou rodiny, spláca úvery v hodnote 42 175,34 eur, z ktorých bola suma 20 750 eur použitá na vyplatenie žalobcu, ale aj predošlé úvery na dokončenie rozostavanej stavby domu, má výdavky na bežné živobytie ako každý jeden človek, náklady na cestovné do zamestnania

a späť, ktorých výšku dopodrobna uviedla) uvedie, že takúto argumentáciu nepovažuje za postačujúcu na prijatie záveru o existencii stavu výnimočnosti a dôvodov hodných osobitného zreteľa, tak toto rozhodnutie súdu trpí podľa názoru sťažovateľky vadou nedostatočného odôvodnenia takejto úvahy súdu. I keď sťažovateľka poukázala na to, že je tu dôvod na rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 150 ods. 1 OSP, súdy sa podľa jej slov ním vôbec nezaoberali. Krajský súd sa teda podľa sťažovateľky dostatočne nevysporiadal ani s jedným z dôvodov (majetkovými, sociálnymi, osobnými a ďalšími pomermi účastníka konania), ktoré mu zákon ukladá, ktoré mu boli známe a na ktoré sťažovateľka neustále poukazovala a predložila o nich aj listinné doklady.

3.1 Sťažovateľka sa domnieva, že krajský súd sa mal dostatočne vysporiadať a prihliadnúť na všetky skutočnosti, ktoré by mali rozhodný vplyv na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 150 ods. 1 OSP (§ 257 CSP), a až tak následne o trovách konania rozhodnúť.

3.2 Ďalšie porušenie práv účastníka konania a pochybenie odvolacieho súdu vidí sťažovateľka v postupe nielen prvostupňového, ale aj odvolacieho súdu v tom, že napriek tomu, že sťažovateľka podala návrh 14. mája 2014 na prvostupňový súd, aby jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov celkom, prvostupňový súd sa týmto jej návrhom ani nezaoberal. Sťažovateľka na túto skutočnosť poukázala aj vo svojom odvolaní, avšak ani odvolací súd sa týmto jej odvolacím dôvodom nezaoberal, o tomto návrhu nebolo vôbec rozhodnuté, a preto sťažovateľka zastáva názor, že došlo zo strany konajúcich súdov k predčasnému vydaniu oboch súdnych rozhodnutí. Týmto postupom súdov došlo podľa sťažovateľky k porušeniu práva účastníka konania konať pred súdom, práva účastníka na spravodlivé súdne rozhodnutie, ako aj práva na riadne zdôvodnenie rozhodnutia.

3.3 Rovnako sa sťažovateľka nemôže stotožniť s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý ju zaviazal na trovy konania, ktoré tvorili aj súdny poplatok za odvolanie žalobcu vo veci samej vo výške 1 045,50 eur.

3.4 Sťažovateľka si podľa jej tvrdenia uplatnila náhradu trov odvolacieho konania, o ktorej však súd do dnešného dňa nerozhodol, i keď v odvolacom konaní bola podľa jej

slov úspešnejšia ako žalobca. Podľa sťažovateľky z napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 % voči sťažovateľke, nie je zrejmé, z akých úvah odvolací súd vychádzal, z čoho vyvodil 100 % nárok na náhradu trov konania a úspešnosť žalobcu, ktorý sa k odvolaniu ani nevyjadril, pričom krajský súd súčasne dve časti výroku prvostupňového súdu zrušil a menil, a preto ho pokladá za nepreskúmateľné a neodôvodniteľné.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľky [redacted], [redacted], [redacted]
[redacted] uvedené v čl. 20, čl. 46 ods. 1, Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 6Co 186/2016 zo dňa 28.9.2016 porušené.

[Uznesenie] Krajského súdu v Žiline č.k. 6Co 186/2016 zo dňa 28.9.2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 eur...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Ústavný súd považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

7.1 Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania (resp. povinnosti sťažovateľky nahradiť žalobcovi a štátu trovy konania) krajský súd uplatnil zákonom poskytovaný priestor na uváženie o možnosti aplikácie § 150 ods. 1 OSP, do ktorého ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery krajského súdu. Krajský súd zároveň riadne odôvodnil svoje závery k (i) neaplikovateľnosti § 150 ods. 1 OSP poukazom na neprítomnosť (a neartikulovanosť zo strany sťažovateľky) dôvodov hodných osobitného zreteľa a (ii) k zaviazaniu sťažovateľky na náhradu trov štátu. Závery krajského súdu v napadnutom uznesení sú riadne uvedené, presvedčivé, jasné a netrpia absenciou logiky.

7.2 Čo sa týka sťažovateľkiných námietok v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o oslobodení sťažovateľky od povinnosti zaplatiť súdny poplatok, tak ústavný súd uvádza, že krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu č. k. 10 C 99/2003-524 z 11. mája 2016 vo výroku I o odňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov žalovanej zrušil, čím poskytol sťažovateľke ochranu jej práv v zmysle podaného odvolania. Jej námietky smerujúce v tejto časti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sú tak zjavne neopodstatnené.

7.3 K námietke sťažovateľky, že krajský súd nerozhodol o trovách odvolacieho konania a o ňou uplatnenej náhrady trov odvolacieho konania, ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že žalobca má voči sťažovateľke ako žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, t. j. o trovách odvolacieho konania riadne rozhodol.

8. Ústavný súd tak na základe uvedeného odmietol sťažnosť ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017